

נפתלי מררי:

„יש למסד בדרך מכובדת את נושא ההיכרויות!“

גיליונו הראשון של הירחון „מסר“ הומיע, והוא אמור לצאת לאור אחת לחודש. מטרתו העיקרית היא לטפח היכרויות. מחירו יקר – 49 שקל – וכל מי שרוכש גליון שני ואילך ישלם מחיר זול יותר. לכל רוכש ירחון יש הזכות לפרסם מודעת-היכרות מפורטת. הוא גם מקבל כרטיס-חבר, כי זהו גם מועדון. מנויי-העיתון יזכו גם בתוכניות לטיולים, בהרצאות ועוד. העורך נפתלי מררי, ששם-העט שלו בעיתון הוא טל נירן, בעל תואר ראשון בכלכלה, סיפר איך נולד הרעיון.

כמה חברים ואני חשבנו כי יש מקום בישראל למסד בצורה מכובדת את נושא ההיכרויות, מכיוון שקיימת סטיגמה לגבי מי שמעוניינים להשתדך באמצעות העיתונות.

עיתונות

- **מה אתה עושה לשיפור תדמית זו?**
לא מדובר פה בלוח ספציפי להיכרויות, כי במסר יש טורים אישיים וכתבות שונות, כירחון לכל דבר. אני מאפשר לפרסם מודעת-היכרות עד 80 מילים לכל הרוכש גליון, וזה נותן מידע מדוייק וברור למעוניינים. הירחון ציבועני ועשוי באיכות גבוהה. מיספרי-הטלפון, המצורף בדרך-כלל לכל מודעה, מאפשר יצירת קשר ישיר, בריא ורציני בין המשתתפים.
- **כיצד אתה רואה את ההתחרות של „מסר“ במישרדי-השידוכים?**
אני מוסר את המידע המפורט, כמו מישרדי-השידוכים. קונים גליון מהמישרד שלנו דרך הטלפון, הרואר את הפרטים האישיים. כך גם מוסרים לנו מודעת-היכרות. מיגוון זה של אפשרויות-ההתקשרות נועד לשמירת הפרטיות.
- **כיצד אתה בודק את אמינותם של מוסרי המודע עות?**
אני נוקט כל האמצעים העומדים לרשותי. לכל מודעה מצורף, בדרך-כלל, מיספר-טלפון, וכך ניתן לבדוק את הפרטים האישיים. יש לנו גם טופס הומנה, שעל המוסר/ת למלאו וגם זו דרך לאמת עוברות.
- **האם בעתיד תעבור למכירת הירחון בקופקים ובחנויות?**
ככונתי לערוך ירחון לחוגי-חברים מצומצם, שיהיה בהישג-ידים של אנשים רציניים. אין זה מעשי שבעל-קיוסק יבצע את כל הפרוצדורה הקשורה במכירתו, כמו אימות פרטים. עמידה בתור בחנות-עיתונים, לשם קניית מסר, פוגעת בעיקרון הפרטיות והדיסקרטיות.

תמיר קימחי:

„נורא להיות בן 21 וכבר כולם שונאים אותך!“

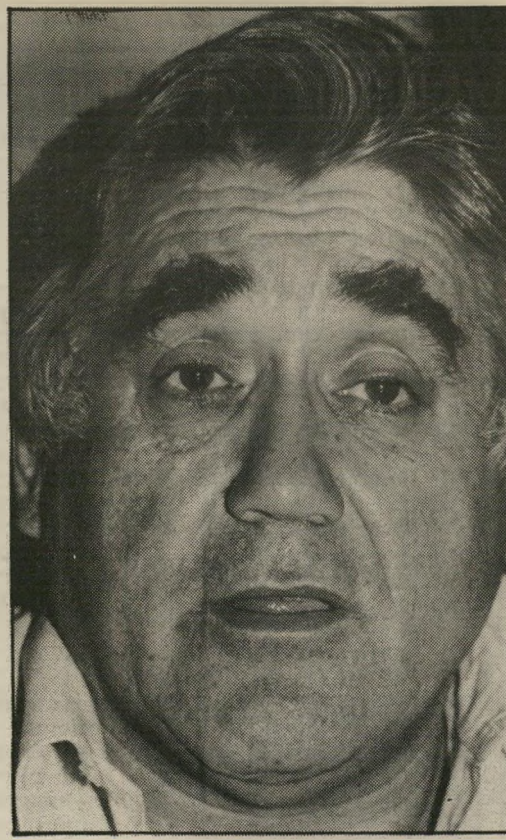
ככה מתאוס, בלי שאשים לב, נכנסו לי הביתה, באמצע-עות מכשיר הטלוויזיה, שני כוכבים חדשים. האחד הוא דורון וינשטוק המנחה את התוכנית „סוף ציטוט“, והשני תמיר קימחי, שיחד עם יעל אלמוג ורויט פררה מנחה את תוכנית-הנוער „תוסס“.

חיפשתי את תמיר קימחי, מצאתי אותו ושאלתי איך מתאוס בחור בן 21 נהיה מנחה בטלוויזיה, משאת-נפש של רבים.

- **איך זה קרה? כמו בכרטיס הבלתי-מתוכננים. טילפנו אלי הביתה וביקשו שאגיע לכהונות. הגעתי, וכל מה שהפגנתי בכתיבה היה נבוכות. כריעבד מסתבר שהנבוכות קנתה אותם, והתקבלתי.**
- **מה קרה למחרת שידור התוכנית הראשונה שבה הנחית?**
לא קרה כלום. פשוט כלום.
- **לא התאכזבת קצת?**

טלוויזיה

- **לא, אני עובד בנלי-צה"ל כבר שלוש שנים, ומקבל לשם המון מיכתבים והרבה טלפונים הביתה, והאמת היא שלפעמים זה קשה לי. אז שמחתי, בעצם, שאחרי השידור בטלוויזיה לא קרה כלום.**
- **ואחרי שראו אותך בתוכנית השניה?**
אז כבר היו לי המון קללות על המזכירה האוטומטית בבית.
- **איזה קללות?**
כעיקר התייחסות לגובה שלי. משהו כמו „הלו גמד, מתי תגבה קצת?“ או „הלו זבל, אולי תרד מהטלוויזיה“ היתה אפילו הדעה נאיזו בחורה שצעקה „אילו הייתי אמא שלך, הייתי הורגת אותך בלידה“.
- **מה עשית, כששמעת את כל הרברים האלה?**
הלכתי לישון עצוב. השבתי שזה נורא להיות בן 21, וכבר כולם שונאים אותך.
- **ואין הדעות נחמדות?**
יש, אבל אין בינתיים, לפחות, מה שנקרא הערצה. השיא היה שנערה אחת אמרה שהיא רוצה להיפגש איתי.
- **וברחוב? מזחים אותך? אומרים משהו?**
עכשיו זה התחיל. מצביעים עלי, מתלחשים. שבוע שעבר ילד אחד הסתכל בי ואחר כך ניגש ובעט בי ברגל.
- **אז מה המסקנה שלך מהסיפור? זה נעים להיות מוסרם כזה, או שזה מציק?**
זו השאלה הכי קשה ששאלת אותי. אני חושב שזה נעים שמזהים אותך, נחמד אם אהבים אותך, אבל למה צריך להוסיף לזה בעייתיות?

יצחק ירון:

„עבודת ראש-עיר היא כמו עבודת עקרת-בית!“

מה כבר לא נאמר ונכתב בשבועות האחרונים על כל-ביס? לא עובר יום מבלי שנקבל דיווחים על הכלב מוקיר-לוסי המיסטורי, על תכונות המודל ועל הכלבים הממולכ-דים, שלמי המירסומים השתתמו בפטיטה האחרונה כלב-נון.

עכשיו גם התבשרנו על שיטות חדשות לניקוי המידר-כות ממה שהכלבים משאירים אחריהם. עיריית-תל-אביב רכשה אפנוע מיוחד לאיסוף הפרשות הכלבים, ואילו עיריית-גיבעתיים מחלקת שקיות שימושיות לבעלי-הכלב-ביס. למה דווקא שקיות, שאלתי את ראש עיריית-גיבעתיים, יצחק ירון.

בארץ ניסו ליישם שיטות שונות לפיתרון הבעייה, ביניהן אף בית-שימוש מיוחד לכלבים, שהציע שלמה להט. אבל זוהי בעייה אמיתית. היו זמנים כשהיו תופסים כלבים או מרעילים אותם. היום, מסיבות של צער-בעלי-חיים, הדרך הזאת נפסלה, וטוב שנפסלה. אי-אפשר ללכת היום על מידרכות מבלי להתקל במיכשולים בדרך, ואנחנו שוקלים כל מיני אפשרויות.

כלבים

- **הרעיון של אפנוע, שהציעו בתל-אביב, הוא יקר, וקרוב לוודאי שאי-אפשר להשתלט בעזרת אפנוע על עיר שלמה.**
- **השאלה היא אם בעלי-הכלבים יסכימו לאמץ את הרעיון ולהשתמש בשקיות.**
הדרך היחידה היא הדרך ההסברתית החינוכית, משולבת בהסברה בכתב. אנחנו פונים אל מצפון הציבור. שלחנו לבעלי-הכלב-ביס שקיות-אספה מיוחדות, בעלות הרבה מיוחדת ויעה חד-פעמי, ואני מקווה שמה שמקובל בעולם יוכל להיות מיושם גם אצלנו.
- **גם אם היענות תהיה חלקית, זה שווה את המאמץ, ובעיקבות המיבצע הזה יבואו מיבצעים נוספים. חינוך ציבורי אינו מיבצע חד-פעמי, ואנחנו מתכוונים להתמיד בו. אני גם מאמין בתושבי גיבעתיים, שיילכו לקראתנו.**
- **אבל איך תוכל למנוע את תופעת הכלבים המדי-שוממים? הרי הם בוודאי לא יוכלו לעשות שימוש בשקיות-האשפה?**
כלבים משוטטים הם בהחלט בעייה. מישרדי-הפנים עוסק כרגע בהכנת חוק שממנו יגזרו חוקי-עור עירוניים. רק אז נוכל להגביל את תופעת הכלבים המשוטטים. בינתיים אין לה פיתרון. לנו, כרשות מקומית, אין מעמד כטיפול בעייה.
- **אין לגיבעתיים בעיות בוערות יותר, כמו מצור-קת-חנייה, למשל?**
אני לא משתמש בכל התקציב העירוני לשקיות-אשפה. אנחנו מתפרשים על כל התחומים, כמו למשל פיתרון בעיות-חנייה. עבודה של ראש-עיר היא כמו של עקרת-בית – זה לא נגמר לעולם.